

U OVOM BROJU:

NAJVEĆE DELO

Michael Whann

BAŠTA SA ANANASIMA

*Oto Kenig*POLUPRAZNA
PRODAVNICA*Pavel Hojka, Elim*

RAZVIJANJE ZAJEDNICE

Rick Warren

STRAH BOŽIJI

Jelena Dir

misaone refleksije

Smešna strana...

SIONSKA TRUBA

Uredništvo:

*Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir*

Tekstove priložili:

Dražko Đenović

Skloni smo tome, da hrišćanstvo često zamišljamo, kao nešto lako, lepo i slatko. Ono zaista i jeste sve to, čak i mnogo više, ali to je samo jedna strana medalje. Mnogi od nas Boga zamišljamo kao našeg nebeskog Oca, koji stalno trčkara oko nas i gleda da nam udovolji, stavlja nas u krevet posut cvećem i uklanja svaki kamen na našem putu da o njega ne bi zapeli.

Gospod Isus je veoma jasno rekao da dok smo na ovome svetu, možemo očekivati samo nevolje. On kaže: "Ovo vam kazah, da u meni mir imate. U svetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svet." (Jovan 16:33). Sledbenici Isusa Hrista neće proći kroz vreme velikih nevolja, opisanih u Otkrivenju, ali se moraju suočiti sa svojim malim i ličnim nevoljama.

Samuel Rutherford je to lepo rekao: "Ukoliko ti ovde nisi stranac, onda horde ovoga sveta neće lajati na tebe." Gospod Isus nas upozorava, da nas svet ne voli. Uzaludan je posao, nastojati, da mi kao sledbenici Isusa Hrista budemo zbog toga voljeni - tapšani po leđima (Luka 6:26)

Isus kaže da svet nas mrzi zato, jer Njega mrzi: "Ako svet na vas uzmrzi, znajte da na mene omrznu pre vas." (Jovan 15:18)

Dragi naši čitaoci,

dokle god hodamo po ovoj zemlji, suočavaćemo se sa teškoćama i nevoljama. Zato, jer se držimo "svedočanstva Gospoda našeg Isusa Hrista... I stradamo zajedno sa Jevanđeljem Hristovim po sili Boga" (2. Tim. 1:8)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

NAJVEĆE DELO

Michael Whann

Od svih dela koje je Isus učinio tokom svoje zemaljske službe, koje je bilo najveće?

Ovo mi je pitanje palo na pamet, kada sam razmišljao o događajima koji su povezani sa Isusovim trijumfalnim ulaskom u Jerusalim. Dok sam zamišljao scenu razdraganog naroda koji mu je uzvikivao, moje su se misli pomerale do drugih događaja Isusovog života i rada. Razmišljao sam o mnogim velikim čudima, kada je velik broj ljudi bio isceljen od raznih bolesti i slabosti. Razmišljao sam o Njemu kako govori narodu koji ga sa svih strana gura, o tome kako je nahranio 5000 i 4000 ljudi. Pažnju mi je privuklo mnoštvo Njegovih sledbenika, neverovatna dubina Njegovog učenja i bezbroj Njegovih čuda. Kako je snažna bila Njegova služba! Ali koje je Njegovo delo bilo najveće?

Da li je to neko isceljenje? Ili Njegovo učenje koje je zbunilo čak i najmudrije ljude onog vremena? A šta da kažem o uskrsnuću iz mrtvih? Da, sve su to bili veliki događaji, jer su oni mnoge naveli da Ga slede. Farizeji su bili impresionirani tom činjenicom govoreći: "Eto, sav svet ode za njim!" (*Jovan 12:19 LB*). To su bili veliki trenuci u službi našega Gospoda na zemlji, ali je odgovor na moje pitanje postao jasan tek kada sam svoje misli skrenuo sa čuda, učenja, isceljenja i mnoštva.

Isusovo najveće delo bilo je **krst**! Na krstu nije bilo naroda koji uzvikuje hvale Bogu, nije bilo čuda i nije bilo isceljenja; samo krst, to okrutno i ružno mesto mučeničke smrti.

Tog dana za Isusa nije bilo popularnosti, glamura, hosane i slave, samo snažan bol, poniženje, batine, nezaštićenost i odvojenje od Njegovog nebeskog Oca.

Šta je dakle tu bilo tako veliko? Bila je to Isusova spremnost da visi na krstu da bi ispunio plan spasenja za čitav grešni svet. Bilo je to vrhunsko delo života, u savršenoj poslušnosti volji Njegovog Oca.

Isusovo najveće delo je bilo bez mnogo pažnje, slave i ljudskog razumevanja. Gde su sad bili oni koji su ga slavili? Hosane i slave su bile zamenjene izrugivanjem, ismevanjem i šalama. Samo je nekoliko dragih osoba ostalo kod krsta

u tišini i žalosti. Zahvaćeno čudima, isceljenjima i učenjem, mnoštvo ga nije prepoznalo kao Spasitelja i nije ga videlo kao Gospoda. Da li je onda čudno da je Isus plakao nad svojim narodom?

KOJA SU NAŠA NAJVEĆA DELA?

U našem vlastitom životu naša najveća dela za Boga ne smeju biti merena ljudskim merilima - veličinom, kvalitetom ili kvantitetom - niti slavom od ljudi. Naše najveće delo za Boga biće mereno u odnosu na našu poslušnost Njemu, u svemu na što nas On poziva da činimo, bez obzira koliko to izgledalo veliko ili beznačajno. Poslušnost je temelj dobre savesti. U Jovanu 14:15 Isus izjavljuje; "Ako me ljubite, vršićete moje zapovesti." Kroz našu poslušnost mi otkrivamo Njegovu inače nevidljivu ljubav. Kada ne otkrivamo blagoslove Božije milosti i Njegove blizine, to se dešava zato što mu nismo poslušni, kako u našem cilju tako i u načinu života.

Isusov je život na zemlji bio život poslušnosti čitavim putem do Golgote. On je odbio kompromis sa sotonom kad je bio u pustinji. On je odbio kompromis sa svojom vlastitom voljom, kad je u Getsemanskom vrtu njegovo čitavo telo vapilo da izbegne krst. On je mnogo puta sam, na tihim mestima molio, postio i rekao da traži volju Njegovog Oca. I bez krsta bile bi mnoge Njegove velike pobede, a neprekidno delo poslušnosti omogućilo mu je da na krstu kaže: "Svršeno je!" Kroz čitavu svoju poslušnost pripremao je put za izliće snage i milosti, kojima je mogao završiti svoj najteži zadatak.

CILJ JE POSLUŠNOST

Prvi cilj Njegovog dela na Golgoti je bio, da vrati čoveka u život poslušnosti Bogu. On nam je pokazao primer poslušnosti koja je spremna da posluša bez obzira na cenu, makar i smrt. Njegova poslušnost je učinila da smrt otera greh i obnovi život Božji, prvo kod Njega, a onda kod nas. Zato Sveto pismo govori: "...tako će i pokornošću jednoga svi postati pravednici." (*Rim. 5:19 LB*).

Za Hrista je ta poslušnost bila princip Njegovog života i ono što mu je donosilo radost. "Volju tvoju činiti, Bože moj, meni je slast; zakon tvoji nosim u srcu." (*Ps. 40:9 LB*). Njegova se poslušnost temeljila na poniznosti i nije

poznavala granice. "...Ovo mišljenje treba da je u vama, kakvo je i u Hristu Isusu... On je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge... On je ponizio sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na krstu." (Fil. 2:5-8 LB).

U Hristovoj poslušnosti je koren naše poslušnosti. Prava poslušnost se otkriva jedino kad imamo lični odnos s Bogom. Ako smo odvojeni od zajedništva sa Njim, izneveriće nas sva naša nastojanja da budemo poslušni. Potrebno je da shvatimo da je to Božja sveta prisutnost s nama i u nama koja nas čuva od neposlušnosti.

Koliko često mi promašimo svrhu našega života s Isusom Hristom! Koliko često gledamo na mnoštvo, na broj onih koji dolaze pred oltar, na kvalitet muzike ili na pripremljenost propovednika. Koliko često kažemo ne Isusu na tihim mestima našeg života, posebno kad On od nas nešto traži šta je u suprotnosti s našom voljom ili dira u naš način života. Mi se prečesto borimo protiv poziva Božjeg u vezi sa našim životom i odlazimo žalosni poput onog bogataša u Mk. 10:17-22.

NA ŠTA VAS JE ON POZVAO?

Da li vas je On pozvao da koračate, hodate sa Njim, ili da stojite u mestu? Da li vas je pozvao da služite sa ljubavlju nespasenim ljudima i da provodite vreme u molitvi za samovoljnu decu? Da li vas je pozvao da ostavite naslade tela, naviku sveta i greh u kojem uživate i da sebe i svoje vreme i novac više uložite u napredovanje Carstva nebeskog? Ili traži od vas da dublje zaronite u proučavanje Njegove Reči i da popravite odnos s nekom osobom koju uporno i vešto izbegavate - licemerite? Da li vas je pozvao da stavite na oltar ceo svoj način života i da ga se odreknete i kažete: "Da! Od sada želim da vršim Tvoju volju."

Nemojmo biti tako lako fascinirani mnoštvom - kvantitetom u crkvi, jer to ne mora da čini tu crkvu jakom i u Njegovim očima. Jakost, tj. kvalitet tvoje crkve leži u tebi kao pojedincu, Tvoja snaga i kvalitet duhovnog života biće samo onoliko veliki, koliko je veliko, prisno i kvalitetno tvoje zajedništvo - odnos sa Njime. Jaku crkvu čine jaki pojedinci.

Baš kao što su oni, koji su sledili Isusa videli da je uzbudljivo biti deo mnoštva i videti čuda koja On čini, tako i danas postoji neko uzbuđenje i

snaga stvorena u velikom mnoštvu. Biti na bogoslužju u velikoj zajednici, čuti odlično propovedanje i učenje, videti čuda i isceljenja, to može biti uzbudljivo i okrepljujuće za veru i duh, ali nikada ne može zameniti pravi odnos sa Njime. Taj odnos će se razviti samo ako provodimo više i više vremena nasamo sa Njim, odvojeni od bučnog mnoštva i predani da budemo potpuno poslušni Njegovim željama za naš život.

Šta su naša najveća dela za Isusa? Ona leže u izražavanju naše duše i u našem vapaju Njemu; ona leže u našem iskrenom - neličnom odnosu sa Njim; ona leže u našem predanju Njemu, predanju onih područja koja je ponekad teško predati; u našem: "Evo me, mene pošalji!" I u našem spremnom: "Da! Od sada želim vršiti Tvoju volju." ◀

BAŠTA SA ANANASIMA

Oto Kenig

Ovo je istinita priča iz života holandskog misionara Ota Keniga, koji je sa celom svojom porodicom živeo i radio u Indoneziji, bivšoj holandskoj koloniji, na ostrvu Irijan Jaja. Njegova žena je upravljala malom bolnicom. Imali su dva sina. Među domorocima su živeli mnogo godina, ali Otova priča nije samo o domorocima...

U džungli čovek jako brzo oseti nedostatak svežeg voća i povrća. Jednom prilikom sam odlučio da ću mojoj porodici doneti nekoliko ananasa. Dao sam i domorocima da ih probaju, ali niko od njih nije znao šta je to i da li ih ima negde u džungli.

Kasnije sam dovezao stotinak sadnica ananasa iz komšijske misijske stanice. Unajmio sam jednog domoroca da pripremi zemlju i posadi sadnice. Za njegov rad sam mu, naravno, platio. Dobio je so i još neke stvari.

Znao sam da će trebati par godina dok porastu prvi plodovi sa sadnica, ako u toj peskovitoj zemlji uopšte prežive. Čekanje je izgledalo beskonačno. Nakon tri godine su se pojavili prvi plodovi. Posebno smo se radovali za Božić, jer je trebalo upravo tada da plodovi sazreju.

Vreme berbe se približilo. Jedva smo ga dočekali, ali ni jedan ananas nismo probali! Domoroci su nam ih tokom jedne noći sve pokrali. Neki još i nisu bili potpuno sazreli! Među domorocima korišćenje nezrelih plodova je uobičajena stvar. To su uradili baš oni! Iz iskustva sam znao da su hronični lopovi.

U duhu sam sebi govorio da im ne mogu dopustiti da rade šta žele. Te ananase sam namenio svojoj porodici. To je bio pravi razlog zašto sam se osećao jako prevaren i besan. Znam, misionar ne bi trebao tako da reaguje, ali ja sam se osećao pokraden. Napao sam ih rečima: *"Pogledajte gospodo, čekam te plodove čitave tri godine, i na kraju nisam ni jedan probao! Sada zazrevaju sledeći, i ako i te pokradete, nećete imati nikakvu bolnicu, nikakve lekove, nikakvu pomoć!"*

Takva nezahvalnost! Moja žena im je za džabe davala sve lekove, ni za pregled i negu nisu ništa plaćali. Trudili smo se iz sve snage da im pomažemo, brinuli smo se za njihove bolesnike, i spasavali njihovu decu. Zašto oni nemaju obzira za naše potrebe?

Rekao sam - neće više biti nikakve bolnice - a oni? Sa nevericom su se pitali: *"Zar ćeš ti sam pojesti sve te šarene bombonice (pilule)? Ako je tako nek ti bude!"* I otišli su. Međutim, sledećih dana su neki dolazili sa molbom: *"Daj mi bombonicu, boli me glava."* Nisam se pokolebao. Ljudi su kijali i kašljali, molili su za lekove, ali ja sam i dalje ostao čvrst pri svome: *"Žao mi je, setite se, pokrali ste nam sve ananase."* - *"Nisam ja."* Izgovarali su se, *"Bili su to drugi što su krali."*

Jako su kašljali i molili. Više to nismo mogli da izdržimo. Slomilo je to moju čvrstinu, i za nekoliko dana smo bolnicu ponovo aktivirali. Ipak, ananasi su i dalje nestajali.

Opet sam besneo: *"Jao, ovi nepopravljivi lažovi, ovi nepopravljivi lopovi!"* Na kraju sam ipak uspeo da saznam ko krade ananase. Bio je to domorodac koji ih je posadio. Pozvao sam ga i pitao zašto to radi.

"Ti nisi isprljao svoje ruke. Moje ruke su sadile, moja usta ih jedu." To je bio njegov odgovor. To je zakon džungle. *"Svi ananasi su moji"*, i time je smatrao rešen sav problem. Plaćanje za nečiji rad - toga u džungli nema. I zato, ko šta nađe, ulovi, otkine, ili donese - to je njegovo.

Razmišljao sam šta dalje. To je njihov zakon. U duhu sam govorio sam sebi da bi možda trebalo da se učim da živim prema tom zakonu. Rekao sam mu, ipak, da ću mu dati polovinu plodova i pobio sam u zemlju stubove koji su polovinu biljaka razdelili.

"Kada sazreju, ovi će biti tvoji. Ali ovi drugi će biti moji." Činilo mi se da su domoroci to razumeli, i ja sam se odmah osećao bolje. Gubitak će biti samo polovičan. Bolje išta nego ništa. Međutim, čuvati polovinu sadnica je bilo potpuno isto kao čuvati sve. Ananasi su i dalje nestajali. Zamislite samo: ti bezobraznici su čak nudili ananase na prodaju, a ja sam im i dalje propovedao da se ne sme krasti.

Stvar je došla do te tačke da sam digao ruke od svega i rekao im: *"Daću vam sve ananase. Napravite svoj rasad, i odnesite iz moje bašte sve voće, ja ću sebi rasaditi nove. Ne želim ih u svojoj bašti, ako mislite da pripadaju vama."*

A oni su mi na to rekli: *"Tuhan, moraćeš da nam platiš."* Nisam mogao poverovati sopstvenim ušima. Ponovo sam im objašnjavao i uveravao ih, ali džabe. *"Ne, ne... Ti hoćeš da povadimo sve biljke i odnesemo ih - a to je posao. Moraš da platiš."* Na kraju sam popustio: *"Dobro, platiću vam za jedan dan. Povadite ih sve, i to brzo, da ih više ne gledam!"* Tako se i desilo, ali samo delimično. Povadili su sve divne ananase i ostavili ih na gomili, gde su brzo uvenuli i istrulili.

Zatim sam kupio i dovezao nove sadnice: *"Slušajte me, vi prepredenjaci. Platiću vam da ih rasadite, ali njihove plodove ću jesti samo ja i moja porodica. Ni jedan neće biti vaš."*

To ne možeš da uradiš, protestovali su. *"Ako ih mi posadimo, mi ćemo ih i jesti!"*

"Urazumite se, nemam vremena da rasađujem sve ove sadnice. Imam previše posla," grčevito sam im objašnjavao. *"Vas ima mnogo, a ja sve radim sam. Morate da mi pomognete. Potreban mi je jedan od vas, samo da ih rasadi, rod ću već sam sakupljati. Platiću mu za njegov rad. Šta više hoćete? Onom čoveku, koji mi pomogne oko ovoga daću ovaj divan nož."* Na kraju su ipak pristali. Usledile su tri mirne godine čekanja na novi rod.

Zajedno sa suprugom sam povremeno odlazio u baštu i posmatrali smo kako ananasi postepeno dobijaju boju. Radovali smo se što

ćemo konačno dobiti rod, i zahvaljivali smo Gospodu što je tako bogat. I zamislite šta se dogodilo! Ceo rod je ponovo nestao. Više nisam znao šta da radim. Kada bi postavio ogradu ne bi ništa pomoglo - to za njih ne bi predstavljalo nikakvu prepreku. Zatvoriti bolnicu nismo mogli, pa smo se na kraju odlučili da zatvorimo trgovinu. Domoroci su kod nas kupovali šibice, so, udice i slične sitnice. Ranije su živeli bez ovih stvari, tako da im verovatno neće nedostajati. *Dakle nema više trgovine, pokrali ste nam sve ananase!*

Kada smo zatvorili trgovinu, počeli su među sobom da gundaju: *"Bilo bi bolje da odemo negde dalje, više nemamo soli. Ako trgovina ponovo ne počne sa radom, nema smisla da dalje ovde ostajemo. Mogli bismo da se vratimo u naše kolibe u džungli, kada taj sebičnjak ne želi da deli sa nam. Otići ćemo."*

Uvređeno su spakovali svoje šatore i četiri zajednice domorodaca su napustile "našu" teritoriju.

Prvih nekoliko dana to i nije bilo tako loše. Konačno smo mogli da se naspavamo, posao mi je išao odlično, konačno sam uspeo da sredim i misijsku korespondenciju. Čak sam se jako dobro osećao, zato što sam konačno uspeo sve stvari da pozavršavam. Popravio sam to što je odavno trebalo da bude popravljeno, i time sam obradovao svoju suprugu. Prošlo je šest nedelja. Jeli smo ananase za doručak, za ručak i za večeru. Onda sam rekao svojoj ženi da ananas možemo jesti i bilo gde dalje na svetu, i da ovde više ionako nemamo šta da tražimo.

U trenutku kada se pojavio prvi domorodac sa osmehom od uva do uva, ponovo sam se osetio zbunjen. U duhu sam se pitao zašto se smeje, pa ovde nema ništa smešno. A on me je pitao: *"Tuhan, kako si?"* I onda sam mu rekao da ode i dovede svoje ljude, da ću ponovo otvoriti trgovinu. Svi su došli. Prvo što sam pomislio bilo je da će mi opet nestati svi ananasi. I oni su stvarno sve pokrali. Sada je to bilo gore, jer smo u međuvremenu probali ananase. Miru je došao kraj. U duhu sam počeo da preklinjem, plačem i razmišljam, šta uraditi da nam nešto i ostane od slatkih plodova. Pa mora postojati nekakav način. I setio sam se. Nemački ovčar.

Nabavio sam valjda najvećeg psa koji je živio na ostrvu. Jedva sam dočekao da ga dovezu avionom. Konačno je došao dan kada je trebalo

da stigne Princ.

Pre nego što je avion sleteo okupili su se domoroci, spremni da uzmu nešto, ako za to bude prilike. Pilot se na njih uvek žalio, i uvek je tražio da budu podalje od sletne piste i aviona, ali svi njegovi naponi su bili uzaludni. Uvek je dovezio sveže povrće i zalihe hrane i domoroci su uvek bili brži od njega. Pre nego što je stigao da otvori vrata na avionu, oni su već prilepili svoja lica na prozorčiće aviona, i stakla su uvek ostajala jako prljava.

Sada nisam morao nikoga da teram dalje, samo sam posmatrao šta će da se desi. I desilo se. Pas, koga su odmah приметили, izazvao je među njima paniku i strah. Pobegli su na sve strane. Nekoliko njih se čak popelo na krošnje okolnog drveća a neki i na krov naše kuće.

Princ je zalajao a ja sam osetio veliko zadovoljstvo, iako sam morao sav prtljag da istovarim sam. Barem se ništa nije izgubilo.

Domoroci su plašili da se približe i samoj bolnici. Oni su imali samo male, prašnjave, mršave i bolesne psiće. Princa sam privezao za lijanu, ali je on režao i grizao. Počelo je da nas zabrinjava njihovo zdravlje i bezbednost. Pas je pokvario moje planove. Rezultat je bio isti kao kada smo zatvorili trgovinu. Ljudi su nas izbegavali i nisam imao sa kim ni da progovorim. Više nisam mogao naći nikog ko bi me podučavao njihovom jeziku. Shvatio sam da pas nije rešio naš problem. Čak je počeo da luta zajedno sa seoskim psima i od njega je postao opasan poludivlji i stalo gladan pas. I tako sam morao da uradim to što sam prezirao. Psa sam ubio. Kada više nije bilo Princa, ljudi su se ponovo vratili - govoreći: *"Ovo je bilo najbolje što si uradio za sve ovo vreme koje si među nama."*

Kada su nove sadnice ananasa imale oko godinu dana, ja sam sa porodicom otputovao u Ameriku na godinu dana. Tamo sam posetio seminar hrišćanske omladine. Ponovo sam čuo da sve što imamo moramo predati Bogu. Biblija govori: *"Ako ti daš, onda ćeš i dobiti, ako ostaviš za sebe - izgubićeš... Predaj sve Bogu i Bog će se pobrinuti da uvek imaš svega dovoljno. Daj, dok imaš šta i od čega da daš... Nemoj ništa zadržati za sebe."* To je osnovni princip hrišćanskog života.

Tek je vreme pokazalo da sve što sam dao Bogu sa ispravnim motivom, Bog je višestruko

nadoknadio. Samo što sam se vratio, "dao" sam svoj vrt Bogu i čekao sam, kako će Bog ovu stvar da "sredi". Verovao sam da će Bog na te lopove delovati na svoj način.

Ananasi su bili izuzetno lepi. Domoroci su ponovo obilazili oko vrta i ja sam već pretpostavljao šta će se desiti. Kroz prozor sam im ponekad mahnuo a oni su bili zbunjeni i nisu znali šta da rade; da li da mi mahnu ili se sakriju ili da pobegnu. Pokušavali su da shvate šta se sa mnom desilo.

Jedne noći sam bio napolju, i čekao sam dok nisu svi ne odu iz naše kuće. Nisam hteo da me vide kako se molim: "*Gospode, vidiš li te divne biljke? Vodio sam borbu da bi od njih mogao jesti ploda, polagao sam pravo na njih, tražio sam svoju pravdu. Sada sam shvatio da to nije bilo ispravno. Znam to i zato ih Tebi dajem. Od danas, ako želiš da uzmem nešto od Tvoga, molim te daj mi da to znam unapred, i dozvoli mi da to i uzmem. Ako to ne budeš želeo, nema problema, više mi do toga ionako nije stalo.*"

Konačno sam stvarno dao baštu sa ananasima Bogu. A domoroci? Kao i obično, krali su, a ja sam govorio sam za sebe: "*Vidiš Gospode, ni ti ih ne čuvaš.*"

Jednog dana su domoroci došli do mene i pitali me: "*Tuhan, da li si postao hrišćanin, ili šta se to ustvari sa tobom događa?*" Hteo sam da im odbrusim da sam hrišćanin već dvadeset godina, ali sam ih umesto toga samo pitao zašto tako misle. Odgovorili su mi: "*Zato što se više ne ljutiš što ti krademo voće.*"

To je za mene bilo kao otkrivenje. Sada sam doživio to što sam im duge godine propovedao. Govorio sam im da vole jedan drugog, da budu jedan prema drugom ljubazni, ali sam svoja prava uvek grčevito opravdavao i branio. Oni su to jako dobro videli. Jedan od bistrijih omladinaca me je pitao: "*A zašto se sada više ne ljutiš?*" Rekao sam mu da taj vrt više nije moj, tako da više ne kradu moje ananase. I zato se više ne ljutim. Sledeći me je zamišljeno upitao: "*Kome si ga dao?*" Gledali su jedan drugog i pitali: "*Da li je dao vrt tebi? Ili tebi? Kome pripada? Čije ananase krademo?*"

Na njihova pitanja sam ponovo odgovorio, da sam vrt dao Bogu. Čudili su se: "*Bogu? Zar On nema tamo gore ananase?*" Odgovorio sam mu da ne znam, ali te moje ananase sam mu sigurno predao.

Otišli su u selo i šaputali jedan drugom: "*Znate li kome te ananase krademo?*" Razgovarali su o tome cele noći i pokušavali da shvate kome ta bašta ustvari pripada. Kada sam posmatrao njihovu neodlučnost, bio sam jako radostan. Ja sam zbog te bašte probdeo mnoge noći, a sada oni ne mogu da spavaju.

U duhu sam se smejao kad su poslali ljude u susedno selo da traže vlasnika bašte. Domoroci su među sobom govorili: "*Šta ako bašta pripada najvećem lovcu na glave, ili možda nekom moćnom čarobnjaku? Moramo da pazimo! Dok ne znamo kome pripadaju ananasi, ne smemo da ih krademo.*" Situacija je postajala sve napetija. Domoroci su doneli koplja, lukove, strele. Situacija je prestala da bude zabavna i za nas. Mora da je to za njih bilo strašno kada nisu uspeali da pronađu vlasnika. Celo selo se diglo na uzbunu. Moja supruga se plašila šta će od svega biti, ali ja sam je umirivao govoreći da samo čeka i gleda razvoj situacije.

A onda se odjednom čulo: "*Kome pripada bašta?*" Potpuno smireno sam im odgovorio da pripada Bogu. "*Tuhan je baštu stvarno dao Bogu.*" Svi su počeli o tome da razmišljaju naglas: "*Tuhan, to nije trebalo da uradiš. Zašto je ne uzmeš nazad?*"

Rekao sam im da otkako sam baštu dao Bogu više se ne ljutim na njih i da tu baštu više ne želim. I odmah se sve otkrilo: "*Nije ni čudo. Od tada ne možemo da ulovimo ni jednu divlju svinju, ribolov nam slabo ide a naše žene su prestale da rađaju.*" Konačno su rekli: "*Dakle ananase više ne bi smeli da krademo ako pripadaju Bogu.*" I plašili su se Boga.

Ananasi su počeli da sazrevaju pred našim očima. Domoroci su nam nenametljivo prebacivali: "*Tuhan, tvoje voće je već sazrelo. Nije moje, pripada Bogu*", odgovorio sam.

"*Ali, istrunuće. I šta to znači: Nije moje?*" Sada sam čekao šta će biti: "*Kada bi baštu ponovo uzeo za sebe da li bi bio hrišćanin?*" Odgovor je bio: "*Nikako. Dok bašta tebi pripada, ti si samo ljuti belac. Zar ne čuješ, govorimo ti isto što i Bog.*"

E vidite, ja želim da budem hrišćanin, jer sam tada mnogo srećniji. Neću da budem ljuti i zao belac.

Za domoroce je to bila teška odluka - da li će se ljutiti Bog ili Tuhan? Ta stvar je unela razdor

među njih. Jedni su krali i dalje, a drugi ne. Lopovi su mi prodavali ananase. Ja sam ih kupovao i davao ostalima. To im je bila potvrda da ananasi stvarno nisu moji.

A onda sam jednog jutra našao pred ulaznim vratima čitavu gomilu ananasa. Kada je cela moja porodica sela za sto, zahvaljivali smo Bogu što možemo da jedemo njegovo voće.

Mnoge godine su me domoroci slušali. Videli su, međutim, da se moje reči o međusobnoj ljubavi i moja dela ne slažu. Osam godina sam im propovedao kako žive hrišćani i ko je Isus, a oni su mi odgovorili: **"Da, sve si to govorio. Mi smo sve te godine čekali da sretnemo takvog hrišćana."**

Kada sam ja počeo da se menjam, uradili su to i mnogi od njih i postali su hrišćani. Obećanje koje kaže: predaj sve Bogu... stvarno je delovalo. Shvatio sam da čovek treba Bogu da žrtvuje to što za njega ima stvarnu vrednost, inače to nema onaj pravi smisao.

Nakon toga su počeli na moju verandu da donose kojekakav otpad. Ponovo sam se molio: *"Bože, moje vreme je u tvojim rukama. Ako ti želiš da im popravljam pokvarene harmonike, lonce i lopate, umesto da obavljam misionarski posao, onda to i ja želim."*

Manje sam im čitao iz Biblije, manje sam propovedao, a ipak je bilo više ljudi privedenih ka Hristu. Domoroci su često među sobom ponavljali: *"Tuhan je hrišćanin. Govori nam da se volimo međusobno. I sam počinje da nas voli."*

Jednom prilikom sam popravljao oštećenu stolicu. Došao je jedan domorodac i rekao: *"Daj mi da ti pomognem."* Kada smo je zajedničkim snagama popravili pitao sam ga da li mu treba soli. *"Ne, Tuhan. Pa zar se ne sećaš? Ti si meni pomogao da popravim lopatu, a ja sada tebi pomažem da popraviš stolicu."* Oduševio sam se. To je bilo po prvi put da su nešto uradili za mene a da nisam morao da platim. Zatim sam u Bibliji pročitao tekst koji pre toga nisam primećivao:

A kad dođete u zemlju i nasadite svakojakog voća, obrežite mu okrajak, rod njegov; tri godine neka vam je neobrezano, i ne jedite ga. A četvrte godine neka bude sav rod njegov posvećen u hvalu Gospodu. Pa tek pete

godine jedite voće s njega, da bi vam se umnožio rod njegov. Ja sam Gospod Bog vaš. (3. Mojsijeva 19,23-25)

Konačno sam to razumeo. Bog nije hteo da ananase imam samo za sebe već prve godine. Hteo je da mu ih predam. Rod je trebalo da ostavim domorocima, koji su na taj način trebalo da uvide moju dobru volju i da daju hvalu mom Ocu, koji je na nebesima. Da sam tako uradio, domoroci bi me sami molili da od njih uzmem ananase. Rod bi bio dovoljan za sve. Koliko sam samo nervoze i problema mogao da sprečim! Da sam tada znao to što znam danas, ceo misionarski rad bi bio mnogo radosniji.

Dve hiljade godina se ispunjavaju reči velikog poslanja, ali kada će se napuniti broj pogana, koji će ući u Božje carstvo, to niko od nas ne zna. Ponekad nam se čini da Bog koči hrišćanske evangelizacione aktivnosti i nepotrebno nam na put postavlja razne prepreke, kušnje i razočarenja. Ustvari nas Bog na takav način uči smirenosti, strpljivosti i istrajnosti.

Ko hoće da ide za mnom neka se odreće sebe i uzme krst svoj i ide za mnom. Jer ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju mene radi onaj će je sačuvati. Jer kakvu će korist imati čovek ako sav svet pridobije, a sebe izgubi ili sebi naudi? (Luka 9,23-25)

Reč za kraj...

Evo, šta sam ja lično naučio iz celog ovog mog "ananas iskustva" i to želim podeliti i sa tobom:

- Pokušaj da shvatiš šta je uzrok tvoje ljutnje i zlobe.
- Zamisli se nad svojim pravima, koje drugi ugrožavaju.
- Iznesi svoja prava pred Gospoda.
- Daj hvalu Gospodu za sve što se dešava u tvom životu.
- Iskoristi svoju ljutnju kao Božje upozorenje.

Zapamti: Bog će nam objaviti svoje tajne namere u pravo vreme i zato ne želi da se

oslanjamo na svoju snagu i mudrost.

Ali koji pretrpi do kraja blago njemu. I propovedaće se ovo jevanđelje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak. (Matej 24,13-14) ◀

Izvor: "Zapas o dušu", januar 1998.

Prevod: Milijašević Branko.

POLUPRAZNA PRODAVNICA

Pavel Hojka, Elim

Nedavno sam bio u jednom udaljenom gradu, i tom prilikom svratio u jednu od tamošnjih knjižara. Interesovalo me je kakav asortiman knjiga imaju, kakav je enterijer, usluga...

Izložene knjige su bile vredne, ali me je nešto zadivilo: na svakoj polici su bile po dve tri knjige, pa zatim prazan prostor, gde je bio sloj prašine, pa opet poneka knjiga, pa opet prazan prostor itd. Bio sam tužan i iznenađen, zato što je u meni još uvek nešto ostalo od petogodišnjeg studiranja ekonomije, kada su u nas sa svih strana usađivali ideju da je trgovina tu da bi se u njoj prodavalo, a prodaje se kada roba sa rafova prosto više kupcu: "Dođi i uzmi, što više!" Prodavnica je izgledala kao da joj ističu poslednji dani.

Verovatno rasprodaju zalihe i ne nabavljaju više nove knjige... Verovatno će prodavnicu uskoro zatvoriti, pomislio sam, iako sam znao da se prodavnica koja donosi gubitke ne likvidira na ovakav način. Iz teorije sam znao da je u slučaju nelikvidnosti mnogo bolje prodavnicu zatvoriti što pre i sve zalihe rasprodati po nižim cenama. U sebi sam razmišljao: "Kakva je ovo prodavnica? Kakav je ovo prodavac?" Stvarno sam se rastužio. Poluprazna prodavnica ne privlači nego odbija mušterije. Pa čak i za to vreme, dok sam bio u prodavnici, nije bilo ni mnogo mušterija.

Ubrzo sam se jako iznenadio. Prodavac me je pozvao u magacin. Doslovno sam ostao bez reči: ovde su police bile prepune knjiga. Ne samo knjige koje je imao u prodavnici, tamo je bilo čitavih paketa, pa čak i raznih časopisa,

kojih u prodavnici uopšte nije bilo. Još više sam se začudio. Kakav je ovo trgovac?

Pošto sam propovednik, ovakva situacija me je podsetila na život hrišćanskih zajednica. Mnoge sam posetio, i to ne samo u jednoj denominaciji. Video sam zajednice i siromašne i bogate. Ne mislim na materijalno bogatstvo, koje zavisi od broja članova i njihovog žrtvovanja, nego mislim na duhovno bogatstvo.

Svaka hrišćanska zajednica ima osim glavnog artikla, Evanđelja, i bogatstvo koje se u Bibliji naziva rodovima Duha Svetog. Ne radi se o takozvanim darovima Duha, koji su sredstvom za rad i dobijamo ih od Božjeg poslodavca, da bi bili osposobljeni za rad, i koje ne treba da ističemo! Rod Duha je ono što Duh Sveti želi da probudi u nama i posredstvom nas ponudi ljudima. To je ljubav, radost, mir, strpljivost, ljubaznost, dobrotu, vernost, krotkost i samokontrola (Galatima 5,22).

Ponekad to, nažalost, u našim prodavnicama, oprostite, crkvama izgleda kao u gore spomenutoj knjižari. Rafovi su poluprazni. Nasuprot tome u kući, u kući je puno toga – puni rafovi. Imamo ljubav, ali samo za svoje bližnje. Znamo da se radujemo, ali tek kada se na televiziji pojavi neki komičar. Ili možda daju neki kviz, poput "Milionera"... Težimo ka miru, ali uglavnom za sebe, imamo dovoljno strpljenja, ali samo sa onima koji su na istim "talasnim dužinama" kao i mi itd...

Postavlja se pitanje: Šta je u stvarnosti sa darovima Duha svetog? Da li ih uopšte imamo?

Ne znam kako vi, ali ja volim neke pesme propovednika Alojza Adolfa. I on govori o praznim crkvama:

"Pogledaj studen onih, što o tebi propovedaju: vatrena tvoja Reč im nedostaje!

Pogledaj te crkve prazne;

Dugo se već pitam: Šta da činim da bi dosegao spasenje?"

Upravo ovi stihovi su ti koji mi nekako "ne štimate". Zašto? Glavnu krivicu za prazne crkve ne vidim u propovednicima kojima fali "vatrena Reč". Crkva biva prazna ili puna, u velikoj meri zahvaljujući tome kakvi su njeni članovi, a ne zbog toga što propovednik nema dovoljno

"vatrenu Reč".

I na kraju želim da postavim nekoliko pitanja svima vama koji ste članovi raznih hrišćanskih zajednica:

Kako izgleda vaša crkva? Da li izgleda kao prodavnica pred zatvaranjem?

Ko snosi za to krivicu ? Da li samo vaš pastor ili propovednik? Ko?

Da li dozvoljavamo Duhu Svetom da u nama razmnožava svoje plodove, ili su na nama vidljivi samo zakržljali i truli plodovi? Ili smo možda potpuno nerodni - jalovi?

Ako imamo plodove Duha, zar već nije vreme izneti ih iz "magacina" i uneti u crkvu?

Zar ne mislite da je to pravilo koje važi u svim sferama života i koje treba ozbiljno uzeti u obzir, pa i u duhovnom smislu i unutar crkve, **jer ljudi idu tamo gde je bogata ponuda? ◀**

*Izvor: "Zapas o dušu", septembar 1997.
Prevod: Miljašević Branko.*

RAZVIJANJE ZAJEDNICE

Rick Warren

Jer gde su zavist i svađa, onde je nered i svaka zla stvar. A mudrost, koja dolazi odozgo, čista je pre svega, zatim miroljubiva, blaga, prilagodljiva, puna milosti i dobrih plodova, odlučna, nelicemerna. A plod pravednosti seje se u miru onima koji čine mir. (Jakov 3,16-18)

Bili su istrajni u apostolskoj nauci i zajednici, u lomljenju hleba i u molitvama. (Dela 2,42)

Zajedništvo zahteva predanje

Duh Sveti je jedini koji može da stvori pravo zajedništvo među vernicima. On ovo zajedništvo razvija izborom i predanjem koje mi činimo. Pavle nam ukazuje na ovu našu obavezu kada je u Efescima 4,1b-3. rekao: **Živite dostojno zvanja u koje ste pozvani, sa**

svakom poniznošću i krotošću, sa strpljivošću, podnoseći jedan drugoga u ljubavi, starajući se da svezom mira održite duhovno jedinstvo. Ono zahteva i Božju silu i naše napore da bi se stvorila hrišćanske zajednice puna ljubavi.

Nažalost, mnogi su odrasli u porodicama s nezdravim odnosima, tako da im nedostaje osećaj za pravo zajedništvo. Oni moraju da nauče kako da se odnose prema drugim delovima Božje porodice. Na sreću, Novi zavet je pun uputstava kako možemo deliti zajednički život. U 1. Timoteju 3,14-15 apostol Pavle je napisao: **Ovo ti pišem ... da znaš kako se treba vladati u domu Božijem, koji je Crkva Boga živoga, stub i tvrđa istine.**

Ukoliko ste umorni od izigravanja zajedništva i želite da razvijete pravo zajedništvo i zajednicu punu ljubavi u vašoj maloj grupi, nedeljnoj školi i crkvi, moraćete da napravite određeni izbor i preuzmete određeni rizik.

Izgradnja zajednice zahteva ozbiljnost

Moraćete da se pobrinete da u ljubavi kažete punu istinu čak i onda, kada biste radije nešto prećutali ili ignorisali neko pitanje. Iako je mnogo lakše da čutimo dok se drugi oko nas svađaju između sebe ili padaju u greh, mi im nećemo pokazati našu ljubav ako budemo čutali. Najveći broj ljudi nema nikoga ko ih toliko voli da im ukaže na istinu kada greše (čak i kada je to bolno), već nastavljaju sa samouništenjem. Često mi znamo šta trebamo nekome reći, ali nas strah sprečava da kažemo bilo šta. Mnoge zajednice su bile sabotirane strahom: Niko nije imao hrabrosti da stane i kaže grupi dok su se životi vernika raspadali.

Sveto pismo nam kaže: **Nego da govorimo istinu** (Efescima 4,15a - Stefanović) jer mi ne možemo imati zajedništvo ako ne govorimo istinu. Mudri Solomun je rekao: **Ko govori reči istinite, u usta ljubi** (Priče 24,26). Ponekad ovo znači da se moramo u ljubavi suprotstaviti onima koji greše ili koje kuša greh. U Galatima 6,1-2, apostol Pavle kaže: **Braćo, ako se ko i zatekne u kakvom prestupu, vi duhovni ljudi ispravite takvoga u duhu krotosti, čuvajući samoga sebe - da i ti ne budeš iskušan. Nosite bremena jedan drugoga, pa ćete tako ispuniti Hristov zakon.**

Mnoge male grupe i crkve ostaju površne jer se

plaše sukoba. Kada se god pojavi neko pitanje koje može proizvesti tenzije i neugodnost, odmah se prelazi preko njega u želji da se sačuva lažni osećaj mira. Pojavljuje se "Gospodin Ne Talasaj" i nastoji da smiri strasti, problem se neće nikada rešiti, a svi žive sa osećajem male nelagodnosti. Svi znaju za problem, ali niko o njemu javno ne govori. Ovo stvara bolesno okruženje tajni gde se javlja ogovaranje. Pavle nam daje jasno rešenje: **Stoga odbacite laž i govorite istinu svako sa svojim bližnjim, jer smo udovi jedan drugome** (Efescima 4,25).

Pravo zajedništvo, bez obzira da li se radi o braku, prijateljstvu, našoj crkvi... zasniva se na iskrenosti. U stvari, tunel konflikata je staza u privatnost svakog odnosa. Dok se dovoljno ne brinete da se suprotstavite i rešite sakrivene barijere, nikada nećete dovoljno uzrasti blizu jedan drugome. Kada se sukobu pošteno priđe, mi se približavamo jedni drugima suočavajući i rešavajući naše razlike. Sveto pismo kaže: **Ko ukorava čoveka naći će posle veću milost nego koji laska jezikom** (Priče 28,23).

Iskrenost nam ne daje pravo da kažemo sve što hoćemo, kada god i gde god to želimo. Iskrenost nije neotesanost. Sveto pismo nam kaže da postoji pravo vreme i pravi način da uradimo ono što treba. **Jer svemu ima vreme i način; ali mnoga zla snalaze čoveka** (Propovednik 8,6) Reči bez značenja ostavljaju trajne rane. Bog nam kaže da u crkvi govorimo s ljubavlju jedni drugima kao članovima porodice: **Starijeg čoveka ne ukorevaj strogo, nego ga moli kao oca, mlađe kao braću, starije žene kao majke, mlađe kao sestre u svakoj čistoti.** (1. Timoteju 5,1-2)

Tužno je da su hiljade zajednica bile uništene nedostatkom ozbiljnosti. Pavle je morao da opomene Korintsku crkvu zbog njihovog pasivnog odnosa - ćutanja u odnosu na nemoral koji se pojavio u njihovoj zajednici. S obzirom da niko nije imao snage da im se suprotstavi, on je rekao: **Ja sam, naime, iako nisam kod vas telom, ali sam prisutan duhom, već osudio - kao da sam prisutan - onoga koji je tako nešto učinio: ... da se takav preda satani na propast tela, da se duh spase na dan Gospodnji. Vaša hvala nije dobra. Zar ne znate da malo kvasca ukiseli sve testo? Očistite stari kvasac, da budete novo testo, kao što ste stvarno beskvasni. ... U poslanici sam vam pisao da se ne mešate sa bludnicima, ne uopšte sa**

bludnicima ovoga sveta, ili sa gramžljivima i razbojnicima, ili idolopoklonicima, jer biste onda morali otići sa sveta. Napisao sam vam u stvari da se ne mešate sa onim koji se brat zove, a bludnik je, ili gramžljiv, ili idolopoklonik, ili opadač, ili pijanica, ili razbojnik; sa takvima nemojte ni jesti. Zašto, najzad, da ja sudim onima koji su napolju? Zar vi ne sudite onima koji su unutra? A Bog će suditi onima koji su napolju. Uklonite zloga iz svoje sredine. (1. Korinćanima 5,3-13)

Izgradnja zajednice zahteva poniznost

Egocentričnost, samozadovoljstvo i tvrdoglav ponos uništavaju zajednicu brže od bilo čega drugoga. Ponos podiže zidove, a poniznost gradi mostove među ljudima. Poniznost je ulje za izglacavanje i izmirenje odnosa. Zbog toga Sveto pismo kaže: **A svi se jedan prema drugom opasite smernošću** (1. Petrova 5,5b). Smernost je ono u šta trebamo da opašemo zajedništvo.

Ostatak stiha kaže: **...jer "Bog se suprotstavlja oholima, a poniznima daje blagodat"** (1. Petrova 5,5). Ovo je drugi razlog zbog koga treba da budemo ponizni: Ponos sprečava da Božja blagodat uđe u naša srca, a bez nje ne možemo da rastemo, da se menjamo i pomažemo drugima. Mi primamo Božju blagodat poniznim priznanjem da nam je potrebna. Biblija nas uči da kada god smo oholi, mi se suprotstavljamo Bogu! To je nerazuman i opasan način života.

Poniznost možemo da razvijemo na veoma praktičan način: priznanjem svojih slabosti, strpljivošću prema slabostima drugih i spremnošću da se ispravljamo. Apostol Pavle nas savetuje: **Među sobom budite jednomišljenici; ne smerajte visoke stvari, nego dajte da vas povede ono što je ponizno. Sami sebe ne smatrajte mudrima** (Rimljanima 12,16). Hrišćanima u Filipima je pisao: **Ne činite ništa iz nadmetanja ili iz sujetnog častoljublja, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe, ne gledajte svako samo na svoje, nego svako neka gleda na ono što se drugih tiče** (Filipljanima 2,3-4).

Poniznost ne znači da manje mislimo o sebi, već da mislimo manje na sebe. Poniznost je kada mislimo više na druge. Ponizni ljudi su

toliko usredsređeni u razmišljanju na služenje drugima, da ne razmišljaju o sebi.

Izgradnja zajednice zahteva da imamo obzira prema drugima

Imati obzir prema drugima je poštovanje naših različitosti, vodeći računa o osećanjima drugih i strpljivost prema onima koji nas nerviraju. Sveto pismo nam kaže: **Svaki od nas neka se trudi da bližnjeg zadovolji - na dobro i za nazidanje** (Rimljanima 15,2). Apostol Pavle je poručio Titu da Božji ljudi: **da ne hule ni na koga, da se ne svađaju, da budu pravični pokazujući svaku blagost prema svima ljudima** (Titu 3,2).

U svakoj crkvi i u svakoj maloj grupi uvek postoji bar jedna 'teška' (ili 'čoškasta') osoba, a često i više od jedne. Ove osobe možda imaju posebne emotivne potrebe, duboku nesigurnost, ponašaju se tako što iritiraju druge ili su jednostavno nedruželjubivi. Neki takve ljude zovu "Osobe koje zahtevaju posebnu milost".

Bog nam ih daje kako bismo i mi i oni imali koristi. Te osobe nam pružaju mogućnost za rast i ispit su za naše zajedništvo: Da li ćemo se prema njima odnositi kao prema braći i sestrama s poštovanjem?

U porodici se prihvatanje ne zasniva na lepoti i pameti. Ono se zasniva na činjenici da pripadamo jedni drugima. Mi branimo i štitimo članove naše porodice. Član porodice može da bude malo mentalno zaostao, ali je još uvek jedan od nas. Na isti način, Biblija nas uči: **Volite jedan drugog u bratskoj ljubavi, u uvažavanju svako neka stavlja drugog ispred sebe** (Rimljanima 12,10).

Istina je da svi mi imamo nekoga ko nas nervira. Međutim, zajednica nema ništa s time kako se mi međusobno nadopunjujemo. Osnova za našu zajednicu je naša zajednica sa Bogom i zbog toga smo Božja porodica!

Jedna od ključnih stvari kako možemo imati obzira jedni prema drugima je da shvatimo odakle ljudi dolaze. Da vidimo njihovu prošlost. Kada shvatimo šta su u prošlosti naučili o zajedništvu, lakše ćemo ih razumeti. Umesto da razmišljamo koliko još imaju da uče o zajedništvu, bolje je da vidimo koliko su već napredovali u odnosu na ono što su ranije

iskusili u životu.

Druga stvar je da ne osuđujemo druge zbog njihovih sumnji. Činjenica da se vi nečega ne plašite ne znači da su njihovi strahovi neopravdani. Prava zajednica je ona u kojoj ljudi znaju da mogu slobodno da podele svoje sumnje i strahove bez straha da će biti osuđeni zbog toga.

Izgradnja zajednice zahteva poverenje

Samo u bezbednom okruženju stvarnog prihvatanja i poverenja, ljudi će podeliti ono što ih boli, svoje potrebe ili greške. Poverenje ne znači da ćete ćutati kada vidite da vaš brat ili sestra srljaju u greh. To znači da ono o čemu ste govorili u vašoj grupi ostaje unutar te grupe, i da se ta grupa mora s time suočiti bez širenja glasina okolo.

Bog mrzi ogovaranje. Posebno kada se ono izlaže u obliku „molitvene potrebe“ za nekog drugog. Bog kaže: **Opak čovek zameće svađu, a opadač razdvaja glavne (najbolje) prijatelje** (Priče 16,28). Ogovaranje uvek nanosi bol i podele, uništava prijateljstva, i Bog nam jasno ukazuje da se moramo suprotstaviti onima koji donose podelu među hrišćanima. Oni će možda pobesneti i uvređeni napustiti našu grupu ili crkvu ukoliko im se suprotstavite na njihovom putu podele, ali zajedništvo cele crkve je mnogo važnije od bilo kog pojedinca.

Izgradnja zajednice zahteva učestalost

Moramo imati česte, redovne kontakte s članovima naše crkve ukoliko želimo da imamo zajedništvo. To iziskuje vreme. Sveto pismo nam kaže: **i pazimo na to da jedan drugoga podstičemo na ljubav i dobra dela, da ne ostavljamo svoje skupštine, kao što neki imaju običaj, nego da budimo jedan drugoga...** (Jevrejima 10,24-25) Mi moramo razviti naviku da viđamo jedni druge. Navika je nešto što se dešava često, a ne nešto što se dešava s vremena na vreme. Mi moramo da provedemo vreme s ljudima - puno vremena - da bismo izgradili duboko zajedništvo. To je razlog zbog koga je u mnogim crkvama zajedništvo dosta slabo. Mi ne provodimo dovoljno vremena zajedno. A i ono vreme koje zajedno provedemo je obično vreme kada slušamo dok neko priča.

Zajednica nije sagrađena na udobnosti ("okupićemo se kada meni to odgovara") već na uverenju da su mi drugi potrebni kako bih ostao duhovno zdrav. Ukoliko želimo da izgradimo zdravu zajednicu, onda moramo da dolazimo na zajedničke sastanke čak i onda kada nam to ne odgovara, jer verujemo da je to veoma važno. Prvi hrišćani su se okupljali svakoga dana. Sveto pismo kaže: **Svakodnevno su bili stalno i jednodušno u hramu, lomili su hleb po kućama, primali su hranu s radošću i prosta srca, hvaleći Boga i uživajući ljubav svega naroda.** (Dela 2,46-47a) Zajednica zahteva vreme.

Ukoliko ste član male grupe ili razreda, pozivam vas da napravite zavet koji obuhvata devet karakteristika biblijskog zajedništva: podelićemo jedni sa drugima ono što zaista osećamo; ohrabrićemo jedni druge; pomagaćemo jedni drugima; oprašćaćemo jedni drugima; govorićemo istinu u ljubavi; priznaćemo svoje slabosti; poštovaćemo naše različitosti; nećemo ogovarati i neka nam zajedništvo bude prioritet.

Kada pogledamo ovu listu osobina ili karakteristika, postaće nam jasno zbog čega je pravo zajedništvo veoma retko. To znači odbaciti svoju samocentričnost i nezavisnost da bismo počeli da zavisimo jedni o drugima. Međutim, korist od deljenja zajedničkog života u mnogome nadmašuje ovu cenu, i priprema nas za nebo.

Sa engleskog preveo: Draško Đenović.

Rick Warren, THE PURPOSE DRIVEN LIFE: What on Earth Am I Here For? (Zondervan, Grand Rapids, MI, 2002) chapter 19.

Ovo je 19. poglavlje iz knjige The Purpose Driven Life. Knjiga ima 40 poglavlja i predviđena je da pojedinac samostalno ili u grupi svakodnevno čita po jedno poglavlje u nadi da će nakon tih 40 dana postati stabilniji vernik.

STRAH BOŽJI

Jelena Dir (Toronto, Kanada)

Strah se ubraja u osnovna ljudska osećanja i u službi je samoodržanja. On utiče na naše

ponašanje štiteći nas od svega što bi moglo da nam naudi, ili nam dovede život u opasnost; recimo, strah od mraka, strah od visine, strah od divljih životinja, ili nepoznatih ljudi nas sprečava da činimo bilo šta što je nesmotreno.

Nekontrolisan užas koji ponekad obuzima ljude, a ide protiv zdravog razuma je fobija i izraz je nezdravog straha. Recimo, neki ljude hvata panika kada se nađu u zatvorenom prostoru, ili se užasavaju insekata...

Postoji i duh straha koji čini da neki ljudi vide i čuju i ono što drugi ne čuju i ne vide.

Nasuprot ovim strahovima postoji strah koji ne samo da nije nezdrav, već je i ključ uspeha u životu vernih. Reč je o strahu Gospodnjem.

Šta je strah Božji?

Pismo upućuje da roditelje treba poštovati (Ef. 6:2), ali i bojati ih se (3. Moj. 19:3; Jev. 12:9). Isto tako, najveća zapovest nas uči da ljubimo Boga (Mk. 12:30), ali zapovedeno je i da Ga se bojimo (1. Pet. 2:17).

Međutim, strah Gospodnji nije užas koji parališe čoveka, već izvor snage koja daje podstrek vernoj osobi da živi bogougodnim životom.

Strah je Gospodnji mržnja na zlo. (Pri. 8:13)

Strahom Gospodnjim uklanja se čovek oda zla. (Pri. 16:6, Vidi i Jev. 12:28)

Bog dođe da vas iskuša i da vam pred očima bude strah Njegov da ne biste grešili. (2. Moj. 20:20)

On proizilazi iz saznanja da nas Bog u svakom trenutku vidi i čuje, da živimo u prisutnosti Onoga pred kojim je sve golo i otkriveno.

Možda bi najbolji način za opis straha Božjeg bio u reči "divljenje" kojim iskazujemo svoju reakciju prema Božjem veličanstvu, svetosti i sili.

Druga reč je "poštovanje". Kada nam Bog otkrije sebe jedini ispravan odgovor na to otkrivenje jeste duboko poštovanje sa kojim Mu prilazimo. Pored toga, tu su ljubav, obožavanje, pokornost, poniznost i pouzdanje što je direktan i jasan pokazatelj Božjeg straha u srcu verne osobe.

Sada, dakle, Izrailju, šta ište od tebe Gospod Bog tvoj, osim da se bojiš Gospoda Boga svog, da hodiš po svim putevima Njegovim i da Ga ljubiš i služiš Gospodu Bogu svom iz sveg srca svog i iz sve duše svoje. (5. Moj. 10:12)

Dakle, strah Gospodnji je bogobožan, strahopoštovanje koje prati veru.

Ko hodi pravo, boji se Gospoda; a ko je opak na svojim putevima, prezire Ga. (Pri. 14:2)

Šta strah Božji nije?

Da bi smo bolje razumeli šta je strah Gospodnji potrebno je da razumemo i šta taj strah nije.

Najpre, to nije prirodan strah koji se može doživeti kada smo u određenoj situaciji u kojoj nam je na primer, život u opasnosti: iznenadan zemljotres, saznanje o smrtnoj bolesti i tome slično.

Dalje, strah Gospodnji nije strah koji dolazi od čoveka. Štaviše, on nas oslobađa od ljudskog straha omogućavajući nam da pokažemo čast i poštovanje prema Bogu. Takođe, strah Božji nije prouzrokovan demonskim silama kao što je duh straha. Strah koji muči nije od Boga i za takav strah nema mesta u životu hrišćanina. Najbolji lek, ili da kažemo izgonitelj takvoga straha je strah Božji.

Kako se stiče strah Božji?

Strah Gospodnji je preduslov, temelj za znanje,

Početak je mudrosti (treba: znanja) strah Gospodnji. (Pro. 1:7)

On je početak mudrosti,

Početak je mudrosti strah Gospodnji. (Ps. 111:10)

Ali i njen učitelj,

Strah je Gospodnji nastava k mudrosti. (Pri. 15:33)

Štaviše, on je sama mudrost, njeno srce, suština,

Strah je Božji mudrost. (Jov 28:28)

Strah Božji se uči. Ključ je poslušnost.

Hodite, djeco, poslušajte me; naučiću vas strahu Gospodnjemu. (Ps. 34:11)

Međutim, to nije samo slušanje pobožne pouke koja uči pravednom i poštenom životu, već i poslušnost koja se ogleda u vladanju, rečima i životu saglasnom toj pouci.

Koji čovek želi život, ljubi dane da bi video dobro? Ustavlja jezik svoj oda zla, i usta svoja od prevarne reči. Kloni se oda zla, i čini dobro, traži mir i idi za njim. (Ps. 34:12-14)

Konkretno, prvi pokazatelj da je osoba ispunjena strahom Božjim jeste način na koji se izražava. Upitajmo se da li način kojim govorimo izražava strah Božji u našim životima, ili smo ponekad arogantni, cinični, zajedljivi, nestrppljivi? Ili, jesmo li nevoljni da prihvatimo korekciju? Ako je tako znajmo da to nije strah Božji u nama.

Pored slušanja pobožne pouke, čitanje Biblije je veoma važno da bi se učili strahu Božjem,

Neka prepíše sebi u knjigu ovaj zakon od sveštenika Levita; I neka ga drži kod sebe i neka ga čita dok je živ, da se uči bojati se Gospoda Boga svog... (5. Moj. 17:18-19)

Strahu se učimo i kada sprovodimo u život ono što slušamo i čitamo,

A ovo su zapovesti i uredbe i zakoni, koje Gospod Bog vaš zapovedi da vas učim da ih tvorite u zemlji u koju idete da je nasledite, (5. Moj. 6:1-2)

Da bi se bojao Gospoda Boga svog držeći sve uredbe Njegove i zapovesti Njegove... (5. Moj. 31:11-12)

Takođe, manifestacije Božje prisutnosti među vernima kroz ispunjene molitve, duhovne darove, čuda i isceljenja kada su pravilno shvaćena i primljena u poniznosti srca vode ka strahu Božjem i snaže ga.

Važnost straha Božjeg

U čemu se sastoji važnost straha Gospodnjeg u našim životima? Zbog čega je bitno da ga izaberemo? Pre svega on je izvor života,

Strah je Gospodnji izvor životu da se čovek sačuva od prugala smrtnih. (Pri. 14:27)

On donosi zdravlje i snagu onima koji ga poseduju,

Boj se Gospoda i uklanjaj se oda zla. To će biti zdravlje pupku tvojemu i zaljevanje kostima tvojim. (Pri. 3:7-8)

I produžava život,

Strah Gospodnji dodaje dane, a bezbožnicima se godine prekraćuju. (Pro. 10:27)

Posedovanjem straha Božjeg posedujemo i mudrost Božiju, a time čuvamo svoje duše od pogibli - smrti.

Ako želimo da živimo, na nama je da odlučimo da li ćemo prihvatiti strah Božji ili ne. On nas zasigurno neće primoravati, ali će se zato u slučaju da odbijemo Njegov strah i On odbiti od nas. Nemojmo se iznenaditi, ako nas ne usliši u teškim vremenima ispunjenim raznim mukama čak i kada tražimo Njegovu pomoć. Ozbiljno shvatimo da svojim izborom Mu dajemo mogućnost da se ili približi!, ili udalji od nas što će na ovaj, ili onaj način imati posledice u našim životima.

Nego odbaciste svaki svjet moj, i karanja mojega ne htjeste primiti; Zato ću se i ja smijati vašoj nevolji, rugaću se kada dođe čega se bojite; Kad kao pustoš dođe čega se bojite, i pogibao vaša kao oluja kada dođe, kad navali na vas nevolja i muka. Tada će me zvati, ali se neću odazvati; rano će tražiti, ali me neće naći. Jer mrziše na znanje, i straha Gospodnjega ne izabraše; Ne pristaše na moj svjet, i preziraše sva karanja moja. Za to će jesti plod od putova svojih, i nasitiće se savjeta svojih. (Pri. 1:25-29)

Ne treba da se uzdamo u svoju sopstvenu mudrost. Ako u svom samopouzdanju mislimo da imamo sve moguće odgovore, takav stav ne ostavlja mesta za Božji strah. Ne možemo biti u zajednici sa zlom i imati strah od Gospoda. Ne možemo kombinovati greh sa strahom Božjim.

Strah Božji je nazvan blagom što ukazuje na njegovu ogromnu vrednost i poziva nas da ga budno čuvamo u svojim srcima.

Strah Gospodnji biće blago tvoje. (Isa. 33:6)

On ne sme postati nebitan i zanemaren već

treba da je uvek prisutan u našim životima.

Budi u strahu Gospodnjem vazda. (Pri. 23:17)

Moramo se odlučiti koje će od ova dva ispuniti naš život: strah Božji, ili stvari u kojima je prisutan greh i zlo.

Gospod Isus Hrist i heroji vere

Svi heroji vere u Svetom Pismu su bili ljudi i žene koji su posedovali strah Božji. Avram se bojao Gospoda (1. Moj. 20:11). Jakov naziva Boga Bogom Avramovim i strahom Isakovim. Konkretno značenje je: Isak se bojao - Boga.

Bog oca mojega, Bog Avramov, i strah Isakov... (1. Moj. 31:42)

Jov, Samuilo, David, ...svi proroci su živeli životom vere. Prava vera je praćena strahopoštovanjem i svetošću koja je njime podstaknuta.

Da očistimo sebe od svake poganštine tela i duha, i da tvorimo svetinju u strahu Božijem. (2. Kor. 7:1)

Gospod Isus je najveći i najbolji primer života koji karakteriše prisutnost straha Gospodnjeg. Isaija govori o pomazanju Duga Svetog koje će pratiti obećanog Mesiju - Hrista i opisuje sedam aspekata Duha koji će počivati na njemu:

Ali će izaći šibljika iz stabla Jesejeva, i izdanak iz korijena njegova ,izniknuće. I na njemu će počivati duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh savjeta i sile, duh znanja i straha Gospodnjega. (Isa. 11:1-2)

Vidimo da sedmi, poslednji vid tog pomazanja jeste duh straha Božjeg.

Ako je na Mesiji i Gospodu počivao strah Božji da bi mogao da ispuni svoju ulogu Izbavitelja i Spasitelja, koliko je tek nama taj strah još više potreban da bi smo odbacili greh i zlo kako bi mogli da pravedno i pošteno i u svetosti i u miru živimo pred Bogom? ◀

misaone refleksije

PRIORITETI

Eva von Thiele-Winckler

Nije najvažnija moja lična sreća, već da učinim druge srećnima.

Nije najvažnije biti voljen, već da se vole drugi i bude se na blagoslov drugima.

Nije najvažnije uživati, već umeti podeliti to što imaš sa drugima.

Nije važno da li će nešto biti urađeno po mome, već spremnost odreći se sebe.

Nije najvažnije naći svoj život, već umeti ga izgubiti.

Nije najvažnije ispunjenje mojih zadovoljstava, već znati uživati u tuđim zadovoljstvima.

Nije važno da li Bog ispunjava moju volju, već da li ja ispunjavam Njegovu.

Nije važno koliko dugo ću živeti, već da li imam ispunjen život.

Nije važno šta ljudi misle ili pričaju o meni, već šta Bog misli o meni.

Nije važno šta i koliko radim, već kako i zašto to radim.

Nije važno puno znati, već da to šta znam stavim u praksu.

Nije važan moj spoljašnji izgled, već moj karakter.

Nije najvažnije izbeći patnje, već umeti poznjeti blagoslov iz patnji.

Nije važno kada i kako ću umreti, već da li sam danas spremna da se susretnem sa Bogom.

BOG MOŽE

UPOTREBITI BAŠ SVAKOGA

nepoznati autor

Možda se ponekad pitaš zašto je Bog baš tebe izabrao da nešto uradiš za Njega? Postoji mnogo razloga zbog kojih je Bog pozvao tebe ili mene, ili nekog drugog. Treba da znamo da Bog ne čeka na nas da postanemo super savršeni, i da tek onda nas pozove da mu služimo. Pomisli samo na sve one koje je Bog pozvao i upotrebio:

- Avram je slagao.
- Sara je ismevala Božije obećanje.
- Mojsije je mucao.
- David je od oružja imao samo pračku.
- Jovan Marko je bio odbačen od apostola Pavla.

- Timotej je imao čir na želudcu.
- Osijina žena je bila prostitutka.
- Jakov je varao.
- David je počinio preljubu.
- Solomun je bio isuviše bogat.
- Isus je bio veoma siromašan.
- Avram je bio veoma star.
- David je bio veoma mlad.
- Lazar je bio mrtav.
- Mojsije je bio ubica.
- Jona je bežao od Boga.
- Marija (Mojsijeva sestra) je ogovarala.
- Gideon je bio pun sumnje.
- Jeremija je bio vrlo depresivan i sklon samoubistvu.
- Marta je bila mnogo zabrinuta.
- Mojsije je bio sklon da brzo plane.

Bog nije poput nekog šefa koji bi na svaku našu grešku izručio vatru i kamenje na nas. Bog je poput oca, koji dobro poznaje svoje dete i zna sve njegove mane i slabosti. Ali, uvek mu pomaže da ih pobedi i prevaziđe, oprašta naše pogreške i pomaže nam da ih ispravimo.

Đavo nam uvek govori: "Da nismo vredni, da smo loši!" Ali, Isus njemu na to uvek odgovara: "Pa, šta? JA JESAM." Đavo nas uvek tera da gledamo unazad, na naše greške. Dok nam Bog uvek pogled usmerava natrag na Hristov krst na Golgoti.

Ukoliko još uvek misliš, da tebe Bog ne može upotrebiti, ti si onda baš sada više nego spreman da budeš upotrebljen od Boga!

VODA, VATRA I KAMENJE NE MOGU ZAUSTAVITI EVANĐELJE

Friday Fax 2004 Issue 37, 24 September

"G.S., jedan od naših saradnika posetio je neka zabačena egipatska sela, da bi u njima propovedao Evanđelje," izveštava "Ziel 19", informator Švajcarske misijske crkve (Schweizer Missionsgemeinde, Swiss Missions Church). "Ponekad bi odlučio da u jednom danu propoveda u tri sela. Preživeo je i borio se sa mnogim poteškoćama, ali nije mu bilo teško, jer je znao da je to njegov poziv od Boga. On piše: 'Gospod mi je stavio na srce 12 novih sela u provinciji Asiut, i ja sam krenuo da ih posetim, bez obzira na svo protivljenje sa kojim sam se usput suočavao. Verovao sam da su vrata otvorena, u što sam se i uverio kada sam stigao u ta sela. Na primer, ljudi iz sela E.T. su na put

stavili barikade, da bi sprečili moje putovanje. Kada sam se približio barikadi, zapalili su je. A ja sam samo tamo stajao i molio se. Kada se vatra konačno ugasila, ja sam pregazio preko pepela i nastavio svoj put, dok su se seljaci povukli, nisu me napali. Mogao sam slobodno da propovedam a mnogi su se okupili da čuju Reč Božiju. U selu E.E. su preusmerili vodu na put i poplavili ga da ne bi mogao ići dalje. Ja sam opet čekao i molio. Molio sam stihove iz Isaije 43:2: *Kad pođeš preko vode, ja ću biti s tobom, ili preko reka, neće te potopiti; kad pođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti.* Za malo vremena voda se povukla, a nestali su i ljudi koji su mi hteli zlo. Ponovo sam naišao na ljude u selu, koji su bili više nego otvoreni za Evanđelje. Na putu za sledeće selo, sledili su me neki besni (fanatični) ljudi i neprestano me psovali i dobacivali mi, pokušavali su da mi preseku put i zaustave moja kola. Nisu uspeali u svojim namerama. Na putu u sledeće selo doživeo sam najveću opasnost. Seljaci su pokušali da me kamenuju, bacali su kamenje, ali ja sam ostao potpuno nepovređen. Osećao sam kao da oko mene postoji neki nevidljivi štiti. U selu tih seljaka desila su se mnoga isceljenja i oslobođenja od zlih duhova. Evanđelje Isusa Hrista, i danas menja ljudske živote, promenilo je mnoge u tim selima koje sam posetio i koje nastavljam redovno da posećujem." (Izvor: G.S. in Ziel 19, Schweizerische Missionsgemeinde, Josefstr. 206, 8005 Zurich, Switzerland)

BUDISTA PRONAŠAO ISUSA U KOMI **Friday Fax 2004 Issue 37, 24 September**

"Ja radim u bolnici gde leže veoma bolesni pacijenti, oni koji umiru," piše Ahna Miler (Eva-E. Müller-de Ahna) iz Minhena (Nemačka). "Veoma često prisustvujem, umiranju nekih pacijenata, često svedočim o Bogu i pacijentima i osoblju bolnice. Upravo sam pročitala jednu dobru knjigu (George Ritchie, Return from Tomorrow). Autor ove knjige je bio umro u jednoj poljskoj bolnici, kada mu je bilo 20 godina. Njegovo telo je bilo odvezeno u mrtvačnicu, ali, tamo kada se povratio u život, doktori su ostali u čudu.

Tokom svog odsustva iz tela on je iskusio mnoge divne stvari, pa čak se i susreo sa Isusom. Kada sam sve ispričala svojoj koleginici sa kojom radim, ona mi je ispričala o jednom sličnom slučaju: Njen ujak, kao i njegov otac su budisti. Onda jednoga dana njen ujak je

doživeo srčani udar i bio je smešten u minhensku bolnicu na intenzivnu negu. Kada se konačno probudio iz kome, on je neprestano pokazivao prstom na krst koji je bio obešen na suprotnom zidu sobe. Bolničarka ga je pitala, ako mu taj krst smeta, pošto je znala da je budista, da će ga ona skinuti. On je odrično klimnuo glavom, ali je nastavio i dalje da gleda i pokazuje na njega. Kada se konačno toliko oporavio da je mogao da govori, rekao je, da se za vreme svoje kome sreo sa Isusom. Isus mu je rekao da će se probuditi iz kome i živeti još 14 dana posle toga, da treba da se krsti i da će ga čekati. Pacijent je zahtevao da odmah bude kršten, i umro tačno 14 dana od kako je bio izašao iz kome. (Izvor: Eva-E. Müller-de Ahna in GGE Deutschland, September 2004, www.gge-online.de)

Smešna strana...

PET DINARA

Jedan propovednik je bio pozvan u jednu malu seosku crkvu da propoveda. Sa sobom je poveo svog sedmogodišnjeg sina. Kada su ušli u crkvu, pored ulaznih vrata u salu stajala je kutija sa natpisom, "za propovednika". Propovednik je zavukao ruku u džep i ubacio unutra pet dinara.

Kada je bogoslužjenje bilo završeno, jedan od đakona je uzeo kutiju "za propovednika" otvorio je i iz nje istresao novčić od pet dinara, a zatim ga dao propovedniku. Videvši dečak poviče svome tati: "Tata, da si više ubacio unutra, sada bi smo više dobili!"

ŠTA ĆE DA ISPADNE?

Mlada majka je rešila da svoju ćerkicu nauči o davanju Bogu. Odnela ju je do kutije za priloge u crkvi, dala joj je novčić i pričala joj kako treba da ga stavi unutra. Mala devojčica je sve to pažljivo slušala i zapitala majku: "A, šta će da se desi kada ubacim novčić? Hoće li iz kutije da ispadnu žvake ili lizalica?"

PROPOVEDNIČKE MUKE

Kada spremiš svoju propoved u vidu beleški na papiru, onda ti kažu: "Ti čitaš sa papira, ti nisi vođen Duhom Svetim ili ti ne slušaš Boga." A kada izađeš da propovedaš bez beleški na papiru, onda ti kažu: "Da, propovedaš potpuno nepripremljen."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>